

Czigány György

„NAPJAIM MINT AZ ELGURULT GYÜMÖLCSÖK”

Öt mondat Babits emlékére

Agyunk magától működő
kémiaja kilép minden időből,
a magba zsugorított távval
dolgozik: mestersége az emlék,
tudja a kihagyások technikáját,
kiemel, átszínez, ott élünk
történetei szélcsöndjében,
nem-létezők helyett nyílt álom
mandula zamatában.

A szerelmet mi okozza? –
ding-dong, kicsi torony zsongja
„Tell me where fancy bred”
árva giling-galang,
rigófütty, gyászharang:
tétova dallam száll oda,
hajából csüng ki mosolya,
szemében szikrát vet a dél,
test-csupasz kavicsokban él.

Tamás-templom: kövek a percek
s lehet mély szívhangját már sejteni,
korálsíp szól, zergekürt, fuvola:
fehérben-feketében ünnepelnek
billentyűsorok függőkertjei,
felőnek a fűgák és ráismernek,
nap száll föl kezéből s éj csillaga.

Zamárdinál a víz és itt is
a gonosz hortenziák:
színtelen, szelíd ragyogással,
öröklét-hatalmú lélegzetével
mellemre dől a tó:
csak érthetetlen csobogással szól
az évezredek futó vendégéhez.

Csak betonba gyúrt virágzás van,
elhagyatva is boldogságban,
szívnek vágyakon túli kedve
pusztulás útját átölelve
s a szeretet, ha közénk térdel,
nem elég, csak fölöslegével,
oly közel már, hogy túl az égen,
halottainkkal kéz a kézben:
testmeleg száll alá kövekbe,
hevünket fogadnák örökbe
s a láthatatlan fölvilágol:
ami nincs, létünk mosolyából.

Élet és Irodalom, 2015. február 27.